

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2022 рік

№ 05(366)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

“У всіх народів мова — це засіб спілкування, у нас це — фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох — це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» — незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.

Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», НТУ «Дніпровська політехніка»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelisukhons@gmail.com
Представництва редакції:

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669
Vil- la Rosa Loop, Fort Myers,
FL 33967, USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7.
Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea
Ro- mania;

У Бразилії: Спільні плани Wira Selanski,
Rua General Glicer- io, 400 apt.701,
22245-120

Rio de Janeiro, RJ
Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I,
Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Верстка\дизайн
журнал *“CatArt”*

Видавець ФОП

Озеров Г.В.

м.Харків, вул.

Університетська, 3\9

Свідцтво про державну

реєстрацію
№ 818604 від
2.03.2000

Папір офсетний.

Друк цифровий

Щомісячник,

наклад:

1500 примірників

Колонка редактора

Дорогі читачі!

Ще ніколи, за тридцять років існування нашого журналу та його релігійного додатку, так довготривало ми з Вами не зустрічалися. Причина відома для усього цивілізаційного світу: війна. Величезне горе, яке прийшло на нашу землю. Сьогодні ми не знаємо, скільки біди ми зазнали ані в матеріальному, ані в духовному вимірі. А головне, скільки українців було вбито на полі бою, закатовано у підвалах і новітніх концтаборах, які влаштовують рашисти на окупованих територіях. Як і не знаємо того, як довго триватиме це страхіття.

Одне достеменно відомо: **Україна втримається, Україна переможе.** Бо з нами не лише правда, з нами увесь цивілізований світ, усі люди доброї волі. Позаяк зарано про таке вести мову, але вже сьогодні ми мусимо бути певні того, що ця жахлива війна стане остаточним етапом у боротьбі за нашу правдиву свободу, за наше цивілізоване і демократичне майбуття.

А ще, і про це знає кожен, більшість з нас ніколи так не були єдині. Так, поміж нас є зрадники, поміж нас є вороги. З одного боку, це навіть природньо. Одностайність для добра та розкіш, яку людська сутність дуже осядливо несе кожному народу. Та беззаперечна сила українців у тому, що негідників сьогодні у нашому домі абсолютна

меншість. А це ще одне пояснення, чому ми, неодмінно, переможемо.

І ще про одне. Допоки житиме Україна, ми повинні шанувати і пам'ятати про наших захисників і захисниць.

Сьогодні, фактично, лише Збройні Сили України є гарантом нашого майбуття. Однак, країна має жити повноцінним життям. І сьогодні людина будь-якої професії, якщо віддано і жертвовно виконує свою працю – герой. Герой – двірник і вчитель, герой – лікар і водій, герой – тракторист і артист. Така вже для нас суворя пора, що ми маємо бути нацією героїв. Бо лише так у нас буде майбуття!

Лише так буде Україна! Слава Україні!

Фідель Сухоніс, редактор журналу "Бористен"

----- Зміст -----

Стор.1 Колонка редактора	Стор.6 Побратим
Стор.2 Незламність!	Стор.7 Огірки
Стор.3 Російські окупанти обстріляли Сковородинівку на Харківщині	Стор.8 8 травня
Стор.4-5 Сюжети, народжені війною...	Стор.13 Усе повторюється!
	Стор.14 Розмова з Богом
	Стор.15 Вони вбивають наших дітей
	Стор.16-21 Наша Церква

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

Незламність!

Цей Тризуб став символом незламності українського Краматорська.

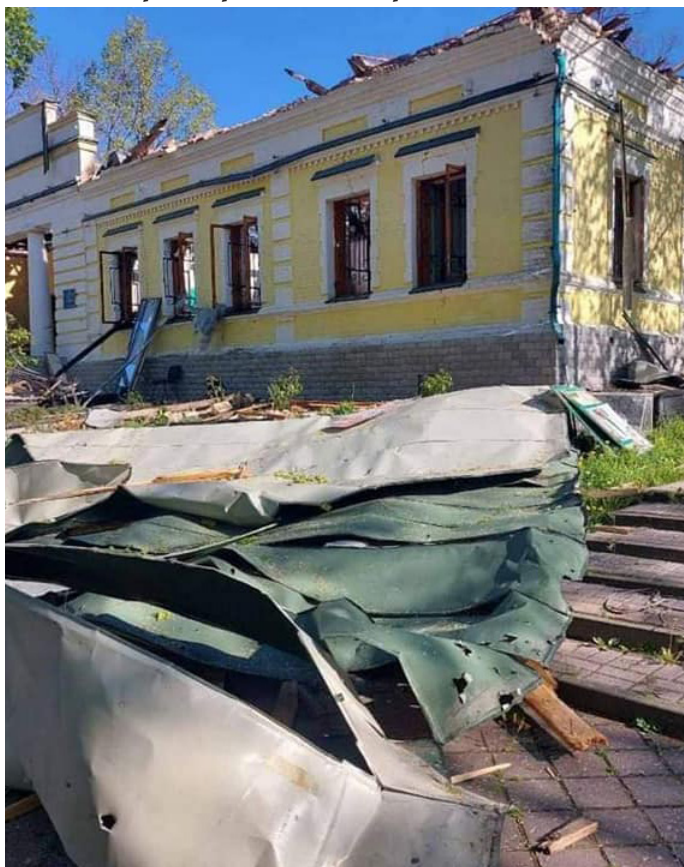
Фото зробив патрульний після ворожого обстрілу центральної частини міста.

"Ми, вільний народ України, як той Тризуб у вікні, — вистоймо усі негаразди", — наголосили у патрульній поліції.

Російські окупанти обстріляли Сковородинівку на Харківщині

Знищений російськими музеї, присвячений життю та творчості поета Григорія Сковороди.

перемога лише за нами!”, - підкреслив голова Харківської обласної військової адміністрації Олег Синегубов.

Довідка: Музей розташований у с. Сковородинівка. У маєтку XVIII століття, де останні роки свого життя працював та біля якого був похований Григорій Сковорода. Цієї зими в Україні на державному рівні мають відзначати 300-річчя з дня народження українського філософа.

У Харківській області в ніч проти 7 травня внаслідок обстрілу військ Російської Федерації було знищено Національний літературно-меморіальний музей Григорія Сковороди у селі Сковородинівка. Снаряд влетів під дах старовинного маєтку, спалахнула пожежа.

Вогонь охопив усі приміщення музею. Внаслідок обстрілу був поранений 35-річний син директора музею – він цієї ночі охороняв приміщення. Чоловіка витягли з-під завалів, медики діагностували у нього травму ноги та відправили до лікарні.

“Окупанти можуть знищити музей, де останні роки життя творив Григорій Сковорода, і де був похований. Але вони не знищать пам’яті та наших цінностей! Віримо у Збройні Сили України, які мужньо обороняють Харківщину, та знаємо:

Сюжети, народжені війною...

Київський психолог Олена Поліщук з перших днів війни відчула значний наплив клієнтів. Звісна річ, іншими стали причини звертання. Мало хто вже жалівся на непорозуміння з дружиною або занижену самооцінку.

Людей здебільшого хвилювали біди, які принесли російські нелюди: турбота про своє майбутнє, доля близьких, невпевненість у майбутньому тощо. Навіть такі, здавалось, не найбільш вразливі речі, як повітряна тривога, викликали у багатьох ледь не тваринний страх, безсоння, постійну нервову збудженість та інші нервові розлади.

Та, як виявиться згодом, подібні біди були доволі слабкими, порівняно з тими жахами, які пережили люди після звільнення ЗСУ Бучі, Гостомелі, Ворзеля...Пропалі безвісті, закатовані на очах близьких, згвалтовані та принижені – це лише мала частка з того, з чим приходили за розрадою до психолога знервовані та зневірені люди.

Олена Поліщук після таких зустрічей саме нерідко плакала, у безсиллі кусала губи й навіть зневірилися у своїй професії. Бо, де знайти слово втіхи для матері, на очах якої закатували сина або чим зарадити дівчині коханого, якого північні нелюди

розчавили танком.

Але один випадок примусив дипломовану спеціалістку змінити свій фах. Це був важкий, як і усі останні, для психолога Олени Поліщук день. В її закуток, який, за умов війни, можна було вважати за кабінет, зайшла статечна, інтелігентна, вродлива жінка років 30-35. Без істерики й навіть із незаплаканими очима вона звернулася до Олени:

- Доктор, як мені жити далі? –якось неприродно спокійно і тихо звернулася вона до психолога.

- Що Ви маєте на увазі?

- Я хочу Вас запитати: як мені з цим жити далі? – знову промовила незнайомка.

Олена розуміла, що у таких випадках не варто перебивати. Людина має виговоритися. Але поведінка пацієнтки була доволі нестандартною: та не плакала, була врівноважена та водночас до нестерпності напруженою.

- Я маю на увазі, як мені жити з цим далі? На моїх очах двоє росіян згвалтували Наталку.

Вона плакала, кричала: «Мамо, допоможи!». А я не змогла, не вберегла. Я винна перед своєю дитиною..

Олена напружилась, як в лихоманці шукала потрібного слова чи запитання. І не знайшла нічого кращого:

- Як же воно, Ваше дитя....

Незнайомка, закрившись, підвела важкий погляд.

- Дитя... Моє дитя..донечка... Їй шість років...

Психолог Олена Поліщук скам'яніла, не приховуючи ридань:

- Я не знаю... Лише знаю, що тепер робитиму я...

Наступного дня дипломований психолог Олена Поліщук записалися до територіальної оборони Києва.

У час війни люди у публічних місцях спілкуються не голосно. Напевно, напівсвідомо, відпочиваючи від моторошних звуків сирен та виття бомбових ударів.

У Дніпрі, попри близькість фронту, працює більшість магазинів. Вибір продуктів не такий, як до бойових дій, але все найнеобхідніше є на полицях. «АТБ» залишається найбільш популярним супермаркетом: і через традиційно нижчі ціни, і через розгалужену мережу магазинів.

Черги побіля каси, як правило, невеликі. До значних закупок не спонукають ані теперішні статки городян, ані часті повітряні тривоги.

Побіля однієї з кас розкладає у торбину продукти військовий. Зовсім молодий хлопець. Через замурані мілітарні черевики, давно не голене обличчя і зморений погляд відчувається: коли б не сьогодні з передової. Касирка негласно

промовляє суму його чеку. Саме в цю хвилину повз хлопця і продавчиню проходить літній, не позбавлений імпульсивності чоловік. Відчувається, у мирному житті успішна особистість. Та війна прирівняла усіх у горі й розпачі.

Мужчина, почувши касирку, швидко дістає відповідне його шляхетній зовнішності портмоне та кладе побіля торби військовика декілька купюр...

Той здивовано і з відтинком деякої образи промовляє:

- Та Ви що? У мене є гроші..

- Не гнівайся, голубе, бо ми б зараз повинні бути разом. Але виходить, що я зарано народився для цієї війни,

- сивочолий чоловік плескає хлопця по плечу і важкою ходою прямою до виходу...

Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу "Бористен"

"Новини"

Побратим

Ось такий красень-лелека став побратимом у 93ОМБр. Хлопці жартують, що він їхня біологічна зброя Малюк не боїться військових і позує їм на відео та фотографія, стоїть зовсім поруч до людей. Йому дали символічне ім'я - Байрактар. У християнстві птах є символом чистоти та розсудливості. Його вважають божественним обранцем та асоціюють із благочестям та воскресінням.

Своїм прильотом та кличем вони повідомляли про зміну природного циклу, прийдешню радість, безжурну весну та щасливе літо. Саме тому навесні журавлів кличуть веселиками. В народі їх називають по-різному: журавель, бузько, бушель, буслик, черногуз, гайстер, веселик, дикотень, тощо. Жоден птах в Україні, крім цього, не має такої кількості місцевих назв.

---- Огірки ----

Через всепланетарну українську біду наших людей можна зустріти нині від Лісабону до Варшави. Молодь не так впадає в очі на вулицях європейських міст. Вона по природі безтурботніша, краще готова до радикальних змін у житті. Натомість людей старшого віку видно практично зразу. У більшості невимовний смуток в очах, відчувається ментальна і психологічна незахищеність на чужині.

Та й іноземні мови, на відміну від молодих українців, вони знають набагато гірше.

У мирній Україні супермаркет Spar знайомий багатьом землякам. Ті, хто опинився у Австрії, як згадку про Батьківщину, з особливим почуттям відвідують цей магазин. Сивоголове українське подружжя у віденському «спарі», здавалося, вже навчилося розрізняти товари зі знижкою. Неспішно споглядає за цінниками. Воно й зрозуміло, часу, на відміну від грошей, не бракує. Аж раптом жінка потягнула свого супутника за рукав:

- Миколо, дивись, он розсада продається..

Українці попрямували до розкладок молодих зелених пагінців, у яких легко пізнавалося бадилля огірків та болгарського перцю.

- Нічого собі! Майже півтора євро, - сумно промовив Микола. - Це що, виходить, одне бадиллячко більше як півсотні гривень. Та у нас за такі гроші я б з десяток купив...

- То ж до війни, - скрушно зітхнула жінка. - Не втрималась і по намореному страхом і втомою обличчя прокотилася сльоза.

Микола пригорнув жінку до грудей. Ніжно погладив подругу по голові. Декілька покупців привітно подивилися у їхній бік. Мовляв, ось як можна бути ніжними одне до одного навіть у надвечір'я життя.

А Микола, щоб ще більше заспокоїти дружину, промовив:

- Нічого Валюшко, коли не цієї весни, так наступної я пів городу під огірки та зелений перець засаджу. Війна скінчиться і в Україну повернемося....

Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу
"Бористен"

8 травня...

Ніколи знову...

На жаль, це не так. У центрі Європи
- знову кривава підступна війна.
Агресор цинічно використовує
пам'ять і терміни Другої світової.

Але ми вистоймо. Ми сильні.
Збройні Сили України - перша армія
миру.

Перемогли нацизм - переможемо і
рашизм!

Вічна Пам'ять жертвам Другої
світової війни!

Слава українським воїнам!

Головнокомандувач ЗСУ,
Валерій Залужний

Слава українським воїнам!

Слава Україні!

1939 – 1945

ПАМ'ЯТАЄМО

2022

ПЕРЕМАГАЄМО

Шановні читачі журналу "Бористен"!

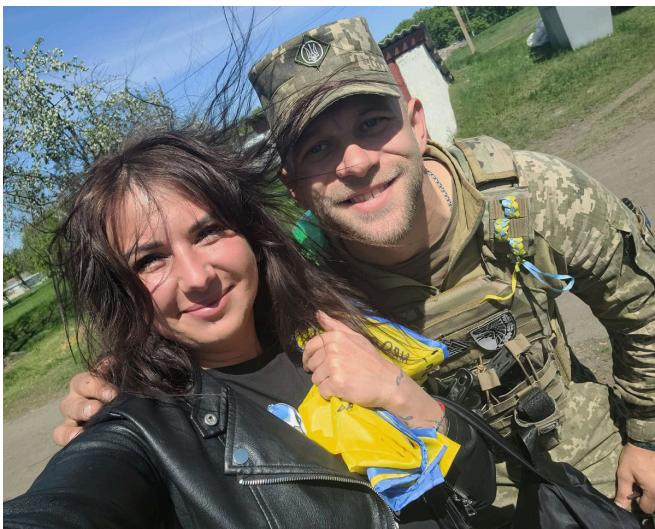
*Окрім інформаційного фронту, ми допомагаємо ЗСУ,
зокрема 93ОМБр які мужньо боронять нас і Україну
на кордонах пекла у Харківському напрямку!
І у хлопців є нагальні потреби. Нпйбільша - це
придбання автівки!*

*Будь-яка допомога важлива у ці важкі часи!
Ми разом наближаємо перемогу над ордою нелюдів!*

5375- 4141- 0387- 4763

Сухоніс-Табацька Дарина Фіделівна

Картка для перерахунку у гривнях, доларах чи євро

ОБЛИЧЧЯ ВІЙНИ: працівники медіасфери, які зараз на передовій

Війна розділила наші життя на «до» та «після». Наразі серед тих, хто боронить наші життя на кордонах з рашистами, багато дніпрян. Це наші друзі та рідні, а також колеги. Ми хочемо познайомити вас із медіасфери - колишніми та нинішніми, які наразі змінили комп'ютери та мікрофони на зброю.

**Андрій Ніколайчук, викладач
військової кафедри УМСФ**

До того, як стати викладачем, Андрій довгі роки був частиною колективу медіа - холдингу «Наше Місто» у Дніпрі і працював директором з розвитку і начальником відділу реклами.

Автор: Дарина Сухоніс-Табачька
операції на Сході України. А 24 лютого він так само не мав сумнівів - іти чи ні. І наразі він з побратимами з 93-ї ОМБр боронить кордони України, аби у всіх нас було майбутнє!

«Нам усім важко. Але ніколи не буде соромно!» — каже Андрій.

З 2011 по 2017 р. проходив військову службу у Збройних силах України на посадах: офіцер-психолог батальйону, заступник командира роти з виховної роботи, командир окремої роти. У період 2014 – 2017 років брав безпосередню участь у проведенні антитерористичної

**Олексій Валенко, журналіст
порталу «49000»**

Олексій багато років працював на сайті «49000», писав глибокі та аналітичні матеріали. Тепер він у батальйоні «Карпатська Січ». Досі були у Києві, підрозділ відповідав за Ірпінський напрямок. Тепер рухаються на східні оперативні рубежі.

«24-го прокинувся о 7-й ранку в будинку, в Кам'янському. Звідти перші тижні писав новини про вторгнення. До «Карпатської Січі» з перших днів вступив друг, ми тісно спілкуємося щодо громадської організації «Сокіл». На її основі, власне, і сформовано одну з рот батальйону. Довго уточнював подробиці, що там і як, чекали, поки все більш-менш офіційно оформиться. 22 березня приїхав до Києва, підписав контракт. Перші два тижні перебував у взводі охорони штабу батальйону, тому що немає бойового досвіду. Паралельно нас тренують, навчають поводженню з різною зброєю – від автомата до NLAW», — каже Олексій.

Ярослав Копил, дизайнер

У мирний час – Ярослав дизайнер холдингу «Наше Місто». Війна в його житті почалась давно.

Він учасник бойових дій на Сході, воював за Україну в складі полку «Дніпро-1», 5-та рота «Донецьк».

З початком війни без роздумів знову пішов туди, аби з побратимами боронити нашу землю.

«Я прожив більшу частину життя, а точніше до самого початку війни, в Донецьку. Спостерігав, як починався бардак на Донбасі, так би мовити, зсередини. І не було жодних сумнівів, іти чи ні на війну знову», — каже Ярослав.

*Анатолій Івченко, журналіст,
голос youtube-каналу «Дніпро
Оперативний»*

Анатолій працював журналістом та диктором. Саме його голос ви неодноразово чули у сюжетах сайту «Дніпро Оперативний», програми «Плітки Дніпра».

До 24 лютого ніякого бойового досвіду чи спеціальних навичок у хлопця не було.

«Перший вибух 24 лютого я почув десь о сьомій ранку. Тоді просто лежав на дивані, почув грім серед ясного неба після якого затрусулися вікна. Важко відповісти, що я тоді відчував. В голові, напевно як у більшості, була проста думка: «Почалося». Тоді я просто зв'язався з рідними, друзями і колегами. Коли дізнався, що всі в порядку, поїхав до роботи. А яка тут повинна бути мотивація? Всі ми уявляємо, що може статися з нашими рідними, коханими і домівками, якщо окупанти до них доберуться. З такими «гостями» не буде нормального гідного життя, тому ми повинні їх прогнати звідси», — каже Анатолій.

*Євген Грицьков, журналіст холдингу
«Наше Місто»*

Євген Грицьков працював у сфері журналістики. Бойового досвіду не мав, а до строкової служби був

непридатен. Зі зброєю стикався дуже часто, втім лише у форматі стендової стрільби. Але каже, що на війну чекав. *«Я цілеспрямовано йшов до УДА, бо знав, що тільки там з мене зроблять бійця. Точно знав, що мене навчать виживати у бою. Відверто кажучи, втрачати є що. Батьки принципово відмовилися евакуюватися з України. Вони досі живуть у Дніпрі, і хоча наше місто залишається мирним, а ворога стримують на достатній відстані, мене не полишає тривога, що окупанти спробують дістатися і до нас. Вірю, що Україна переможе у цій війні. Ми або виживемо і переможемо, як народ, або просто перестанемо існувати. Іншого не дано. Нам просто не дадуть існувати!»* — каже він.

“Історія і війна”

Усе повторюється!

Московське царство воює з українським козацтвом навіть через три століття.

Російські окупанти обстріляли земляні укріплення Олексіївської фортеці – історичну та архітектурну пам'ятку 18 ст.

Мабуть, сплутали із нашими сучасними укріпленнями. Але пращури взяли ворожий вогонь на себе. Ось так козацький дух оберігає холодноярців.

Олексіївська фортеця (Фортеця святого Олексія, до 1738 називалася Берецька фортеця) — фортеця, споруджена у 1731 році за зразковим проектом фортець Української лінії. Розташована на виїзді з села Олексіївка, Первомайського району, Харківської області. Входить до маршруту щорічного Велотуру фортецями Слобожанщини Tour De Fort. На території проходить Фестиваль «Олексіївська фортеця».

----- Розмова з Богом -----

Бог втомлено схилив голову.

- Петре, на сьогодні все?

- Ні, Боже, ще душі з Київщини на суд божий чекають.

- Буча і Ірпінь? Зви всіх. Тут все просто: всіх до раю.

- Без суду?

- Так, без суду. Всіх до раю.

 - Добре, але, Боже, розумієш, є одна проблема: вони не хочуть до раю.

- Не хочуть до раю? Це вперше, відколи я створив Землю. Клич сюди. До кабінету зайшли душі. Змучені, посірілі - так буває, коли помираєш мученицькою смертю.

- То ви не хочете до раю? - насупився Бог.

- Боже, хочемо, звісно, хочемо. Але не зараз. Розумієш, ми потрібні там, на землі. Ми мусимо допомогти. У нас війна, там наші рідні, наш народ. Як ми зможемо спокійно раювати, коли нашу землю топче окупант?

- Але я не можу вас оживити, - розвів руками Бог.

- І не треба, - виступила вперед худенька дівчинка рочоків 8. - Ми так підемо. Я полечу до Європи. Ходитиму по їхніх містах і заглядатиму людям в очі - нехай відчують, що газ подорожчав заради таких, як я. Я гоїдатиму їхніх дітей і співатиму колискової, якої мене вчила мама - про Україну, про мир, про добро. Щоб ніхто і ніколи не засумнівався, що їхня допомога - цінна.

- А я, - озвалася молода жінка, - піду до європейських політиків. Розповідатиму їм ночами, як мені боліло. Як було страшно. Страшно і боляче. А потім страх кудись зник. І я плюнула нелюду в обличчя. Він їздив по моєму тілу танком. А я так хотіла плюнути в нього ще раз, але не могла - душа вже високо летіла. Я буду розповідати їм, чому нам потрібне їхнє озброєння. Заради

мене. Заради таких, як я.

- А я піду до військових Європи, - мовив чоловік із сивими скронями, - розкажу, як я їхав за хлібом. Як серце моє прошила куля. Через спину. Звертатимуся до їхньої гідності і честі, до людяності. Нагадаю про закони війни. І покажу, що коїться зараз в Україні.

- І я, і я, і я піду, - загудів хор голосів.

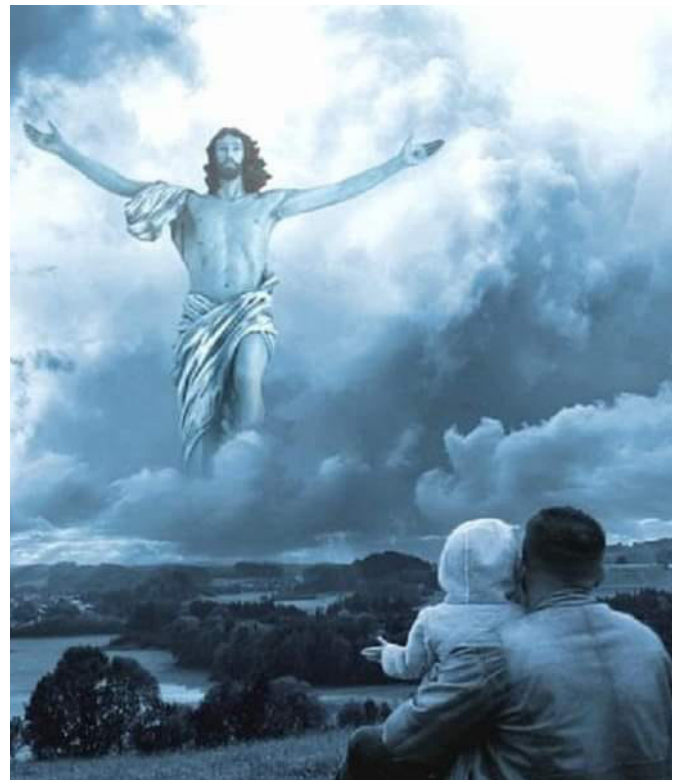
- Ми всі підемо. Всі. Нас там потребують. Наші рідні. Наш народ. Наша земля. А після Перемоги - веди нас, Боже, куди хочеш. На все твоя воля.

- Дозволю, летіть. Станьте європейським янгольським батальйоном.

Бог махнув рукою і відвернувся. Святий Петро побачив, як він змахнув сльозу, що от-от скотилася б із вій.

- Тепер ти розумієш, Петре, чому вони заслуговують на рай, без суду?

- Розумію, Боже. Бо вони уже янголи. Янголи-охоронці України.

Текст: Мрига Світлана.

Вони вбивають наших дітей

Це шапка 13-річного Єлисея із Броварів. А це біла футболка, яку хлопець вдягнув поверх куртки, щоб московити бачили - це мирні люди.

Рашисти розстріляли Єлисея, коли він із мамою та трирічним братиком намагалися вибратися із тоді окупованого села Перемога Баришівського району. Спершу пішки йшли, а потім їхали колоною з п'яти машин. Росіяни точно бачили, що це мирні люди: жінки, діти. Випустили їх. Навіть помахали вслід.

А потім розстріляли колону. Загинуло 7 людей. Серед них - Єлисей. Він лежав на задньому сидінні "як котик, клубочком". За що їх убили? За те, що хотіли вибратися із пекла, на яке ці скоти перетворили село? Мама Інна двічі поховала свого сина. Спершу в садку, біля тієї хати в Перемозі, де ховалися від ракет і снарядів. Поховала без священика, без труни і без батька... Тато Єлисея тоді воював на фронті. Ці нелюди навіть не давали віднести тіло хлопчика на цвинтар.

Перепоховали Єлисея на новому кладовищі у Броварах. У закритій труні. Батько так і не бачив тіла. Інна хотіла, щоб він запам'ятав свою дитину живою.

Чоловіка відпустили на похорон. Невдовзі він знову повернеться на війну.

Я думала, що звикла до чужого горя і ніби вже трохи загартувалася. Але не могла стримати сліз ні на зйомці, ні перед монітором, коли писала цей сюжет. Мене фізично трусило від люті. Я не знаю, як Інна тримається. Де бере сили. Каже, її дуже підтримує молодший Єгорчик. Витирає сльози мамі й тату і просить не плакати. Йому сказали, що Єлічка на хмаринці.

20 квітня було 40 днів від його загибелі... Інна каже, що рашисти не заслужили тієї легкої і швидкої смерті, яка їх наздогнала на нашій землі. Їх треба катувати по шматочках. Сильніше, ніж вони мордували наших людей. Погоджуюся з кожним словом!

Будьте прокляті до сьомого коліна, горіть у пеклі, рашисти! Вам не буде прощення ні на цьому, ні на тому світах. Ви відповісте за все. А мордор буде знищено.

Автор Тетяна Наконечна

НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та
Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" --- #13 (219) ---

**Бог з нами у цій боротьбі, адже ми боремося за
правду і добро проти демонічного озлоблення і
тиранії, – Митрополит Епіфаній**

**Дорогі брати і сестри! Слава
Ісусу Христу!**

Всі ми, православні християни, коли приступаємо до причастя Святих Таїн, у молитві визнаємо себе першими серед грішників. Чому так? Адже якщо порівнювати за зовнішніми мірками, то є багато тяжких гріхів, у яких ми не винні, яких не чинили. То хіба Церква, подаючи нам зразок молитви, помиляється, спонукаючи визнавати себе першими серед грішників? Церква не помиляється,

бо оцінювати наслідки гріха слід не за зовнішніми мірками. Писання, слово Боже, нагадує нам, що істинний, неупереджений та справедливий Суд для людей є Суд Божий. Господь знає серце кожної людини, знає її думки та наміри, знає обставини її життя, а тому перед Ним ніщо не утаїться і такого Суддю ніхто не підкупить, щоби прихилити до виправдання зла. І Йому, Богу всевідаючому і справедливому, єдиному належить остаточний суд – той, який називається Судом Страшним, бо наслідок його присуду – вічність, і вирок цього суду не підлягатиме зміні. Тож хоча за зовнішніми мірками можемо ми порівнювати зло і неправду, яка чиниться людьми, і відрізняємо слово, сказане у гніві, від насилля чи вбивства, відрізняємо дрібну крадіжку від системної укоріненої корупції тощо – однак все це залишається зовнішнім судженням. А коли ми промовляємо слова молитви і кажемо про себе, як про першу людину серед грішників, то ми свідчимо істину духовну. Ця істина полягає в тому, що наші гріхи для нас самих за наслідками є справді першими і найважчими. Ніякі гріхи ближніх, ніякі найстрашніші злочини інших людей на наш особистий духовний стан не впливають так, як впливає гріх, який чинимо ми. Як вже було сказано, Бог звершує суд праведний над кожною людиною. Але суд цей звершується над нами за наш гріх, а не за гріх ближніх.

Кожна людина відповідає за себе, а не за інших. І в чужих гріхах, так само як і в чужій святості, людина не матиме виправдання для себе.

Щоби краще зрозуміти цю істину, можемо порівняти гріх з хворобами, ранами, болем. Ніхто з нас не може сказати, що має бездоганне тілесне здоров'я – у всякого є ті чи інші проблеми, які потребують уваги, виправлення, лікування. І якщо порівняємо наші проблеми з хворобами та стражданнями інших людей, то відразу побачимо тих, чий стан є значно гіршим за наш. Однак справедливо буде при цьому стверджувати, що наш власний біль, наша власна хвороба та викликані нею страждання відчуються нами в особливий спосіб, не так, як хвороба іншого. І для нас самих власна хвороба завжди становить більшу небезпеку для життя, ніж нехай і страшніша й важча хвороба, але яка є у іншої людини.

Всі ці міркування повинні спонукати нас не втрачати духовної пильності та бути вимогливими до самих себе. Бо дуже часто коли ми бачимо навколо гріхи та зло і порівнюємо себе з іншими, то об'єктивно можемо побачити більших злочинців і грішників, ніж ми. І це знання може стати спокусою, щоби свій власний гріх виправдати, як малий або менш значний. За влучним порівнянням слова Божого, ми легше побачимо скалку в оці ближнього, аніж колоду – у власному оці.

Саме тому Церква і нагадує нам, що наші власні гріхи для нас за наслідками – найтяжчі, що самі для себе ми є найбільші та найперші грішники. І справедливо бажаючи виправлення інших, відкидаючи зло, яке бачимо у навколишньому світі, нам, заради спасіння душі та досягнення вічного життя блаженного найперше слід бути зосередженими на власних гріхах, на покайнанні та виправленні себе.

Шлях боротьби з власними гріхами – складний, і кожен на особистому досвіді переконався в цьому. Водночас щоби людина не падала у відчай від усвідомлення складності боротьби з

гріхами, Церква заохочує нас до неї через приклади успішного покайнання і виправлення, коли святості змогли досягнути і найбільші грішники.

Таким прикладом для нас слугує преподобна Марія Єгипетська, про життя і подвиги якої ми особливо згадуємо протягом п'ятого тижня Великого посту. Вона була надзвичайно розпусною і грішною, зовсім не дбала про виправлення і покайнання, але у примноженні злих вчинків шукала задоволення і насолоду. Однак і таку грішницю Бог не залишив без милості. Не давши їй увійти до храму і поклонитися Чесномудреву Хресту, Господь спонукав її замислитися над життям, над вчиненими гріхами і так привів до покайнання. Усвідомивши безодню, до якої впала вона через гріхи, Марія твердо вирішила змінитися і просила у Бога допомогти їй. І хоча довелося на шляху покайнання їй багато потрудитися, але ця праця не була даремною. Бо із глибини гріха вона змогла вийти, змогла очиститися від скверни і досягнути вершини святості.

Саме тому в цей час, коли шлях Великого посту наближається до завершення, Церква нагадує нам приклад Марії Єгипетської. Через нього грішників вона спонукає до розкаяння. Тих, хто кається – спонукає до виправлення і до діяльної боротьби. Тих, хто перебуває на шляху виправлення – Церква заохочує не знесилюватися, але продовжувати добру справу очищення. А хто засмучений своїми давніми, важкими чи укоріненими гріхами – тих Церква підбадьорює не впадати у відчай, але братися за працю, обіцяючи допомогу Богу та успіх у боротьбі. Усіх же, хто для себе бачить виправдання в чужих злочинах – таким показує приклад великої грішниці, яка стала святою. Відтак ті, кого ми засуджуємо, як гірших, можливо покаються, як це сталося з Марією Єгипетською. А ми, якщо не будемо пильнувати себе і вважатимемо власні гріхи не значними і тому не станемо викорінювати їх - можемо духовно

загинути. Бо до загибелі ведуть всякі зло та гріх, а не лише великі, значні та явні.

Тож незалежно від нашого стану і ставлення до гріхів, нехай приклад життя преподобної Марії буде для нас натхненням на шляху духовного удосконалення і досягнення спасіння.

Як знак того, що у цій боротьбі з нами, з українським народом, не лише сила зброї, не лише мужність і жертвність наших героїв-захисників, не лише підтримка всіх людей доброї волі, але і сила та милість Божа, ми сприймаємо знамення, явлені в цей страшний час тут, у вашому місті, в цьому храмі. Господь через чудесне виточення мира на

іконах Його Пречистої Матері та святих угодників являє підтвердження того, в що ми незмінно віримо: Він з нами у цій боротьбі, адже ми боремося за правду і добро проти демонічного озлоблення і тиранії. А якщо Господь з нами, то хто може протистояти Йому? Тому ми віримо, що наш народ здолає всі нинішні виклики і Україна досягне перемоги.

За це ми підносимо свої молитви, для цього ми боремося і працюємо. І нехай Бог благословить усіх нас успіхом!

Амінь.

www.pomisna.info

МОЛИТВИ ЗА УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ ТА УКРАЇНУ

*Передвічний Творче, Боже миру і добра, своєю незбагненною
потугою стань сьогодні на захист твоїх вірних синів і
доньок, що, ризикуючи власним життям, стали на захист
свого народу.*

*Будь для кожного з них силою і міццю, вірною опорою у
миті випробувань і світлим обрієм у сутінках загроз.
Увінчай їхні зусилля перемогою добра над злом, правди над
брехнею, справедливості над кривдою. Підведи кожного,
хто спіткнеться; поверни кожного, хто загубиться; звесели
кожного, зраненого серцем; воскресіння даруй усім полеглим
за своїх братів і сестер. Зроби їх надійною опорою для
українського народу – його щитом і його надією. А в грізному
клекоті бою дай кожному з них сили й відваги не зійти з
дороги, що веде до остаточної перемоги.*

*Боже, нехай буде завтра, і нехай буде мирний світанок, а на
його сторожі нехай вірно стоїть відважний захисник України
– український воїн!*

Митрополит Епіфаній відвідав «Буча: Реквієм», присвячений пам'яті невинно вбитих, закатованих жителів Київщини

Предстоятель Православної Церкви України 3 травня 2022 року відвідав «Буча: Реквієм», присвячений пам'яті невинно вбитих, закатованих та померлих жителів Київщини під час повномасштабного воєнного вторгнення Росії на територію України.

У заході, що проходив в храмі на честь святого апостола Андрія Першозваного у м. Буча, також взяли участь настоятель місцевого храму, священнослужителі Православної Церкви України, представники місцевої влади та жителі Бучанської міської територіальної громади.

Блаженніший Митрополит Епіфаній підніс молитви до Господа за полеглих захисників Батьківщини та за всіх невинно вбитих і закатованих українців. Також Блаженніший владика звернувся до учасників заходу із першосвятительським словом.

«Наш священний обов'язок –

молитися за тих, які відійшли у вічність. Тілом їх з нами немає, але душею людина безсмертна. Ми їх любимо і тому цю любов проявляємо через молитву, через нашу пам'ять, вишановуючи тих, хто віддав своє життя, щоб ми мали єдину Україну та мирне небо над головою.

Сьогодні символічно, що в той день, який ми називаємо Радоницею, тут в Бучі, в храмі святого Андрія Першозваного, біля братської могили, де були поховані невинно вбиті мешканці міста, ми молимося і просимо в Бога, щоби Господь упокоїв їхні душі у Царстві Небесному. Бо вони є тими невинними мучениками, які прагнули жити в мирній державі, але під час цієї війни віддали своє життя», – сказав Предстоятель.

Блаженніший Митрополит Епіфаній також закликав всіх пам'ятати, молитися та створити в Бучі величний меморіальний комплекс, який буде нагадувати наступним поколінням про те, що відбулося у дві тисячі двадцять другому році і щоб вже ніколи воно не повторилося.

Предстоятель Православної Церкви України побажав Божого благословіння та сили боротися далі, бо війна триває, але перемога буде неодмінно на нашому боці.

Під час заходу Ансамбль класичної музики імені Бориса Лятошинського виконав тематичну програму з творів українських композиторів. Прозвучала хорова та оркестрова музика Євгена Станковича, Ганни Гаврилець, Ігоря Тилика, Юрія Шевченка та Євгена Петриченка.

Митрополит Епіфаній звершив Божественну літургію в день пам'яті святого Юрія Переможця

6 травня Православна Церква вшановує пам'ять святого великомученика Юрія Переможця. Цього дня, з нагоди храмового свята, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній очолив Божественну літургію у Свято-Георгіївському соборі Києво-Видубицького Михайлівського монастиря.

Предстоятелю Православної Церкви України співслужили братія обителі та запрошене духовенство.

Митрополит Епіфаній возніс молитву про звільнення України від нашествя чужинців. Під час відправи також лунали молитовні прохання за воїнів, які захищають Україну, за владу і наш народ та за спокій душ усіх полеглих оборонців Батьківщини і мирних жителів.

Наприкінці богослужіння Предстоятель помісної Української Православної Церкви звернувся до вірян з першосвятительським словом проповіді.

«Сьогодні у цьому величому і древньому храмі на честь святого великомученика Юрія Переможця, в день храмового свята, ми підносимо свої молитви до Бога в час великих випробувань війною.

Ми молимося до великомученика Юрія, якого називаємо Переможцем. Тому, що він переміг. Переміг, найперше, ті пристрасті, які притаманні кожній людині. Він вів духовну боротьбу, і тому Господь через силу його волі сподобив

стати великим мучеником і нашим заступником.

Він відкинув велику славу, яку мав на той час, він не спокусився на принади світу цього, а боровся до кінця. Де ті, які гнали його, мучили, били? Їх немає, і про них пам'ять загинула і відійшла. А цього воїна – мужнього, Христового – ми до цього часу шануємо, ми до нього звертаємось у своїх молитвах», – сказав Митрополит Епіфаній.

Також Предстоятель підкреслив, що наш український народ пройде випробування війною і неодмінно здобуде перемогу.

«Бог і великомученик Юрій також підтримує нас у цій боротьбі. Боротьбі, яку ми пройдемо, і станемо в ній переможцями. І ці випробування зроблять нас більш духовно сильними. Тому потрібно боротися, молитися і робити все від нас залежне, щоб зберегти цей великий дар свободи, утвердити його і передати наступним поколінням.

З Божою допомогою ми здолаємо ворога, здолаємо новітнього антихриста Путіна, який вирішив знищити наш український народ, вчинити черговий нацизм щодо нього. Але в нас руки не повинні опускатися, ми й надалі повинні бути духовно сильними.

Тому, знаючи історію, аналізуючи її, беручи з неї уроки, ми в цей час повинні боротися до кінця. Ми здолаємо ворога, ми відновимо нашу територіальну цілісність, повернемо окуповані території і у своїй єдиній, незалежній, українській, демократичній, європейській Україні ми будемо будувати спільне майбутнє. І це майбутнє зараз в наших руках», – наголосив Предстоятель.

Нехай Господь дає всім вам міцне духовне і фізичне здоров'я, надихає і надалі боротися, присікаючи те зло, яке прийшло в нашу домівку. Нехай Боже благословення і надалі перебуває з усіма нами, а молитва святого великомученика Юрія Переможця, яку сьогодні ми підносимо до нього, буде почута Богом, і Господь і надалі буде милостивим до усіх нас», – побажав Предстоятель захисникам Батьківщини

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЩУ)

Перемогли
нацизм –
переможемо
і рашизм!

